

Drahé sestry, drahí bratia,

včera sme my, bratia na Ukrajine, dostali link na krátke filmy, ktoré pripravilo pastoračné centrum pre povolania poľskej dominikánskej provincie. Možno si ich pozrieť na:

<https://www.youtube.com/c/dominikaniepowolania>

„Ani si neviete predstaviť, ako žijete v srdciach každého z nás, a najmä v mojom,“ hovorí nám brat Mykyta Janusz, dominikánsky novic, ktorý pochádza z Ukrajiny. Veľká vďaka vám, naši bratia a sestry, nielen z Poľska, ale aj z Ríma, Bologne, Austrálie, USA a Taiwanu za tieto dôležité slová dodávajúce posilu. Otec Miša Romaniv ma poprosil, aby som vám napísal, že včera večer bol z celej situácie veľmi deprimovaný. Boje sa viedli o obce, ktoré sa nachádzajú neďaleko Fastiva. Okrem iného o Makariv a Borodianku – často som tadiaľ spolu s ním a dobrovoľníkmi prechádzal, keď sme išli z Fastiva do Varšavy. Takmer vždy sme sa zastavili v Borodianke, aby sme si na čerpacej stanici OKKO vypili rannú kávu a zjedli hotdog. Zbombardované mestečko – srdce ti puká pri pohľade na fotografie z miest, ktoré poznáš. Ale práve vtedy, v tejto psychicky ťažkej chvíli, sa liekom pre dušu stali slová bratov.

„To ma vzpružilo, premohlo môj smútok a sklúčenosť,“ skonštatoval Miša. Ľudia z Makariva si zachraňovali životy útekou okrem iného do Fastiva. Otec Wojciech Giertych, teológ Pápežského domu, obyvateľ Vatikánu a predovšetkým náš veľký priateľ, ktorý už viac ako 30 rokov veľmi silne podporuje rozvoj misie nášho rádu na Ukrajine, povedal: „Treba myslieť nie na prítomnosť, ale na budúcnosť. Pripravovať naše miesta vo formácii ľudí k vnútornej slobode. Nielen k slobode „od“, ale k slobode „ku“, tak ako to učil P. Pinckaers OP“. Má pravdu! Mimochodom, to isté nás učil aj páter Wojciech počas našich teologických štúdií v Krakove. Nesmieme sa zastaviť pri „dnes“, ale treba sa pozeráť do budúcnosti. Táto úloha stojí teraz tiež pred tými z vás v Poľsku, ktorí ste prijali do svojich domov vojnových utečencov z Ukrajiny. Myslite už teraz spolu s nimi na budúcnosť! Nečakajte na koniec vojny.

Ďakujeme našim sestrám a bratom z mnohých krajín sveta za vaše slová, modlitby a pomoc. Nie vždy stíhame odpovedať, ale buďte si istí, že ste v našich srdciach. My a Ukrajina vás potrebujeme. V Kyjeve došlo v noci k niekoľkým výbuchom spôsobeným raketovou paľbou na mesto. Jedna z rakiet zasiahla okolie vlakovkej stanice, ďalšia údajne dopadla neďaleko nášho kláštora. Starosta Kyjeva vo svojej správe pre obyvateľov dnes uviedol, že nikto neprišiel o život. Je to zázrak! Utrpeli len tepelné potrubia, ktoré mestské služby teraz opravujú. Je to veľmi dôležité, pretože u nás je stále dosť chladno a ráno v Kyjeve opäť snežilo a teplota na poludnie bola len +1 stupeň Celzia. Žiaľ, nezdá sa, že by sa v najbližších dňoch oteplilo. V našom kláštore zatiaľ všetko funguje.

Včera popoludní som išiel do nemocnice, aby som tam ponúkol svoju pastoračnú službu. Prvú z nemocníc v našom okolí zatvorili. Niekde ju evakovali. Druhá, veľká krajská nemocnica je v prevádzke a posielajú tam aj ľudí zranených počas vojnových akcií. Túto nemocnicu poznám, pretože pred rokom mi tam poskytli prvú pomoc, keď som si zlomil nohu. Keď som sa v bielom habite približoval na centrálny príjem, zbadali ma policajti. Hneď ku mne prišli so zbraňou. Ukázal som im doklady a ruksak s „kňazskou výbavou“. Páni sa ma dôkladne pýtali na účel, kvôli ktorému som prišiel. Nakoniec som im nechal svoje telefónne číslo a informáciu, že som katolícky kňaz a môžem kedykoľvek prísť poslúžiť ako kňaz. Doposiaľ sa

nikto z nemocnice neozval. Zdá sa mi, že na Ukrajine, najmä v Kyjeve, prítomnosť kňaza medzi chorými nie je veľmi populárna, hoci v niektorých nemocniciach sú kaplnky, samozrejme pravoslávne. Obrana mesta si spoľahlivo plní svoje povinnosti. Sú opatrní a dbajú o bezpečnosť osôb a objektov, ktoré im boli zverené.

Ráno som dostal správu od Nikitu, kandidáta do nášho rádu, ktorý býva v Charkove: „Strávili sme celú noc, 12 hodín, na stanici metra. Ochrana [obrovské kovové brány chrániace stanice, pravdepodobne pozostatok ešte z čias studenej vojny - J.K.] bola zakrytá. Až o šiestej hodine ráno sme sa vrátili domov. Trochu sme si oddýchli. Moji rodičia túto noc ťažko prežívali. Trochu ľutujem, že som ich zaviedol do podzemia.“ Možno však nie je čo ľutovať, pretože rakety zasiahli okrem iného susedný panelák. Miesto, kde spolu s rodičmi bývam, je typické sídlisko. V blízkosti sa nenachádza žiadny strategický objekt. Takýchto vojnových zločinov je už veľa.

Ďalší deň prináša nové škody, ale aj čoraz väčšiu únavu ľudí. Dokonca ráno sa zle cítila jedna zo starších paní, ktoré bývajú s nami v kláštore. Zľakli sme sa, že ide o krvácanie do mozgu. Našťastie máme medzi sebou lekárku, takže sa našej seniorke podarilo pomôcť. Teraz v takýchto prípadoch nie je šanca, aby prišla sanitka. Telefonicky nám odporučili, že môžeme prípadne ísť do najbližšej ambulancie (polikliniky), ale uvedomili sme si, že nám to bude málo platné. Je dobré, že máme s nami „anjela strážneho“ – mladú lekárku, ktorá vie, čo treba robiť. Žiaľ, nie všetci seniori vo vojnu zasiahnutých mestách a dedinách sa majú tak dobre. Situácia starých ľudí, chorých a ľudí so zníženou pohyblivosťou je veľmi ťažká. Už samotné zostúpenie do krytu alebo pivnice je pre nich často neprekonateľnou prekážkou, podobne ako nákupy, nehovoriac ani o psychickom či zdravotnom stave. Preto je dobré, že sa veľmi šíri dobrovoľníctvo. V Kyjeve sa doň zapojilo mnoho ľudí a táto pomoc začína fungovať čoraz efektívnejšie. Do tejto služby sa zapojili aj naši otcovia a laici, ktorí sa uchýlili do kláštora. Včera otec Oleksandr spolu s chlapcami kúpil v pekárni 200 bochníkov chleba, ktorý dnes miestni dobrovoľníci rozviesli núdznym.

Zakončím slovami 44. žalmu z dnešného posvätného čítania liturgie hodín. Toto je dnešný odkaz od Oľgy, študentky nášho Inštitútu sv. Tomáša Akvinského v Kyjeve a dominikánskej terciárky. Býva na predmestí Kyjeva. Žiaľ, v súčasných podmienkach je to príliš ďaleko na to, aby mohla byť na omši v našej kaplnke. Predtým bývala takmer každý deň.

*Nespolieham sa veru na svoj luk,
ani môj meč ma nezachráni.
Ty si nás zachránil pred utláčateľmi
a zahanbil si tých, čo nás nenávideli.
V Bohu sa budeme chváliť celý deň
a naveky budeme velebiť tvoje meno.*

Reakcia sveta na to, čo sa deje, to je naozaj obrovské „zahanbenie tých, čo nás nenávidia“. Ale vojnové sirotky a tí, čo prišli o život, ich zahanbujú ešte viac. Nech odpočívajú vo večnom pokoji.

So srdečným pozdravom a prosbou o modlitbu

Jarosław Krawiec OP, Kyjev, 3. marca 2022, 16:00 hod.